

Слободанка Живковић

РОБ СНА

У ДАЉИНИ СЕ ВИДЕ ПЛАНИНЕ

Пузим уз реч несигурно
Прескачем пукотину у гласу
Над понором крика узвичник ликује
Зарези падају у очајање
У знаку питања презир
Обамрле три тачке у агонији
Откривају да сам на ивици Песме
Која предуго чека да се сетим
Зашто се звездана маглина уз мене приљубила
И зашто без престанка пузим уз реч
И падам у амбис слога
Уместо да оно спокојно дете уснула језика будем
Које сања како се испод клонулог месеца
У даљини виде планине а мати му шапће
Не брини чедо
Грабљиви облаци неће дуго поседовати небо
Они звезде прождиру само привидно

ЈЕДНОГ ЈУТРА

Ко зна када
и ко зна због чега
изненада
једног јутра

измигољићеш се
испод танког слоја
заборава
спопашће те
златоусто надахнуће
изговорићеш речи
које никада ниси
употребљавао
делић сунчеве светлости
пробиће се кроз прозор
оставиће несталан траг
на храпавом зиду
учиниће ти се да су то
сенке далеких предака
белокосих отаца који се
из најгушћег мрака
пробијају кроз измаглицу
потиснутог и заборављеног
осетићеш изненада
али и очекивано
да пада ноћ усред дана
и уместо страха од необјашњивог
са олакшањем
склопићеш очи и остати
заувек тако

РОБ СНА

Овај свет више није свет наших нада
Ово небо више није небо нашег тела
Трагична маска која нас гледа
Са осмехом Медузе Горгоне
Ни у коме више не буди недоумицу
Истовремено се нешто скрива и открива
А шта ако је та маска кадра
Да нас претвори у камене кипове
А шта ако је та празнина уперила
Поглед на нас а нико не размиче
Наборе светске паучине

О нека смо и ништавни ми претече будућности
Зар смо се одучили од летења

Док стари хаос блешти од муња
Док стари хаос носи страшне бездане
Ми нисмо више ми већ нечије сенке
Тешко мислимо тешко ходамо
Бог у нама је роб сопственог сна
И Орфеј узалуд свира
И Еуридика не васкрсава
Игра само камење
Нестао је и бели облак
Нема га

ИСТИ ХЛЕБ

Између јутра и вечери
Од зрна у коме је посађено сунце
Све воденице међу љубав
Од које се меси иста погача
За све трпезе света

Али није увек лако
Да се љубав подели на једнаке делове
И да се погача једе
Док храмови падају на колена
Док богови остају без имена
Док историја мења датуме
Док у левом џепу нема ни мрвице
А десни именује камење
Док је змија на врху језика
Док деца сањају страшно
Сањајући хлеб сутрашњи
Неуспавана као ноћ
Недозорена као дан
Неотворена као цвет
Невиђена као смрт
Док људска имена сви носимо
И исти хлеб сви једемо
Исти нам хлеб иста кашика
Исти у оделу и лику
Исти смо од истих

Толико исти да се препознати не можемо

САМО ВРАНА

По ком закону одабрати
своје сунце, своје небо
најздравији дан
У очекивању кише и младог снега
кроз коју тишину проговорити
властитим гласом
док разграктава се, изгубљена
само врана
а лептир наиван још
на другој обали разиграва се
не слутећи да смрт је
сан
који га сања

ЗЕМЉА СЕ ОКРЕЋЕ

Закупила ме туга Песниче
Не кријумчаримо више ноћ за дан дан за ноћ
Воду за ватру ватру за пепео
Кренули смо у ноћ прогонилаца
Пут до речи нам је узбуркано море
А нове ни у речницима више не постоје
Земља се окреће а не срећемо се
Почело је опраштање од света
(Већ одавно и не знајући верујем у то)
Слутим да смо пред новим истинама
А могли смо у име свих тврђава и винограда
Од Смедерева до Велике Хоче
Уз најједноставније Молитве
Исте грехове по виноградима да беремо
Па да нам пепео пева
Уместо да векове копљем гађа
И надгробни камен пориче
За једну песму већи за два бола мањи
У свако доба године мој Песниче